

Vastenbrief Pater Toon Tanghe.

Nu ik hier op Fatima verblijf, sta ik een beetje naast de weg en kijk ik naar wat er allemaal gebeurt in mijn naaste milieu, in de wereld en in de kerk. Het is echter geen gewoon toekijken, maar eerder een proberen te zien welke tekens of wegwijzers er verschijnen in wat ik bekijk. Kijken en zien is niet hetzelfde. Ik voel me nog sterk betrokken bij het doen en laten van het politiek en kerkgebeuren.

Een Afrikaanse spreuk, die ik in vroegere brieven aanhaalde, durf ik op mezelf toepassen: "een zittende ouderling, ziet verder dan honderden die recht staan".

Voor ons is de tijd gekomen om van onze situatie (oud zijn of mooier gezegd, bejaard zijn) een beleving te maken. Wat bedoel ik daarmee? Ik zie de jaren die voorbij zijn als een geschenk. Zonder nostalgie, mag ik vanuit mijn ervaringen het heden bekijken, Niet kijken als een gewone toeschouwer, maar kijken om zich in te leven in wat te zien is. En dan proberen te ontdekken wat duurzaam is voor de toekomst! Toen koning Salomon wijsheid vroeg, antwoorde Jahwe: "Je hebt mij inzicht gevraagd en de kunst om oplettend te zijn en te leiden...en ik geef wat je gevraagd hebt". De kunst van oplettend toe kijken om te zien wat sommigen niet zien, dat is een nieuwe kans die ik krijg en die ik als mijn taak voor vandaag zie.

De vastentijd is begonnen! Kijkend naar wat gebeurt rondom mij, brengt me in verwarring. Wat kan ik concreet vertellen over "vasten" aan de mensen met wie we leven?

Ik zie hier s 'morgens in de vroegmis (6uur) vele mannen en vrouwen die naar de mis komen. Naast parochianen komen anderen van de periferie van Kinshasa, vooral van Mbudi, Kinsuka en andere voorsteden. Velen zijn kleine bedienden, bureaumensen... ook eenvoudige vrouwen die vroeg naar stad komen om op tijd hun "boutique"(winkelje) te openen op de markt, of om een voordelige plaats te krijgen voor hun marktstand... Die vroegmis is een volks-mis en wordt in het Lingala gelezen, de taal van het gewone volk. Ikzelf mag die mis twee à driemaal per week voorzitten. Nu vraag ik me wel af, wat ik die mensen, tijdens mijn preken kan vertellen over de vasten?

Als ik niet voorga in de mis, zit ik rustig tussen de mensen. Voor mij zit dan gewoonlijk een meneertje. Hij draagt een oud kostuum, een hemd met totaal versleten kraag. Het hemd is wellicht wel eens wit geweest, maar een verfrommelde stropdas verbergt een deel van het hemd. Zijn blote voeten zitten in afgelopen schoenen.

Hij dommelt af en toe eens in, en schiet dan weer wakker als er geantwoord moet worden tijdens de mis, en de communie mist hij nooit.

Enkele dagen terug had ik de kans om hem toch aan te spreken. Mijnheer Cyprien, zo heet hij, is bediende in een ministerie, hier ergens op den boulevard du "30 juin"! Hij woont in Malueka, een van de dicht bevolkte buitenbeurten in het zuiden van de stad. Hij is 73 jaar! Zijn verantwoordelijkheid op het ministerie is dat van "planton-loopjongen". Hiërarchisch is dat wel een mindere functie maar toch belangrijk: Documenten, brieven en gegevens naar verschillende bureaus brengen, enz.

Hij heeft zijn pensioen aangevraagd en wacht nu op het resultaat! De uitbetaling van zijn karig loon is stopgezet, de eindafrekening laat op zich wachten en zijn pensioen zal wel een droom blijven. Maar iedere dag opnieuw gaat hij nog naar zijn werk en zet zich op zijn stoel voor het bureau van zijn baas! Hij vertelde mij dat zeer gelaten en schijnbaar berustend, maar toch overtuigd dat voor hem "het beste nog moet komen"!

Leven in een grootstad, waar mensen, naast, boven en op elkaar leven, waar tienduizenden, zelfs honderdduizenden zich dagelijks verplaatsen, naar hun werk of op zoek naar wat hulp om te overleven, per taxi, per moto, en velen nog te voet, de enorme verkeersopstoppingen trotserend... dat leven hier in de stad is gewoon onbeschrijfbaar moeilijk. Het is een zoeken om te overleven.

En dan vraag ik me weer af: Wat kan ik de mensen vertellen over "vasten"?

Ik mag preken en hen door mijn sermoen begeleiden in deze periode van zich voorbereiden op de verrijzenis van Christus en ook onze verrijzenis. De kerk vraagt ons, om van de vasten niet alleen iets spiritueels te maken, maar ook materieel zich dingen te ontfangen die niet direct noodzakelijk zijn, om meer bewust te worden dat geluk niet alleen van het hebben afhangt... Wat kan die moeder, die iedere morgen om vier uur haar thuis in Mbudi verlaat voor de "zando" (grote centrale markt) om haar povere groenten te verkopen, zich iets ontfangen wat ze niet echt nodig heeft?

Ik heb het altijd moeilijk om de mensen hier, aan te spreken over "beken". Vasten nodigt ons uit tot bekeering, "Bekeert u en geloof in de blijde boodschap" zeggen wij bij het geven van het askruisje. De originele Bijbeltekst van "beken" spreekt van "een andere weg gaan"! Een nieuw pad bewandelen, dat pad dat Jezus gegaan is en die ons vraagt hem te volgen.

Welke nieuwe weg kan ons meneertje van de vroegmis op Fatima gaan? Wat kan hij zich ontfangen? Zittend op zijn stoel voor het bureau van zijn baas, die hem inschreef op de lijst van pensioen aanvragers, welke nieuwe weg kan hij begaan. Ik zou het niet weten! Maar hij luistert ook elke dag opnieuw naar onze preken en ook naar mijn preek!

Het doet me veel nadenken, en ik deel ook mijn gedachten met vrienden. Langs mijn wekelijkse tekstbesprekingen van de zondagslezingen, die ik publiceert langs een WhatsApp groep probeer ik ook mijn lezers tot nadenken aan te sporen... Wat is voor ons "vasten" concreet en wat kunnen wij praktisch aanbevelen aan onze gemeente?

Jawel! Zelfs als je denkt dat je naast de weg staat, is dat niet zo! Niemand mag naast de weg staan! Voor ouderen onder ons, is een van onze vastenopties misschien wel: aandacht hebben voor en luisteren naar wat er gebeurt in de wereld en in de Kerk. Zonder nostalgie, maar door ervaring gesteund, willen meedenken en meespreken, als het nodig is... om nieuwe wegen te ontdekken, die stilaan zichtbaar worden in onze hedendaagse tijd.

Dat is samen op weg gaan, luisterend naar God en elkaar, een nieuw weg gaan die nog gebaad mag worden... een nieuwe weg die ons leidt naar "het beste dat nog moet komen."

Hoe zie ik de "Vastentijd"? Spreek ik er soms over met mijn vrienden... hoe zie ik de acties die georganiseerd worden voor "Vasten en delen"?

Voor onze kleinere kerkgemeenschappen, de basisgemeenschappen in de parochies, en bij jullie groepen kerkgangers of misschien lezers van mijn nieuwsbrieven, kunnen wij dan niet samen zoeken om van onze vasten iets pakkend te maken... iets dat ingrijpend is voor ons dagelijks leven?

De vrouwen en mannen, jong en oud, die de zondagse vroegmis in de meeste kerken van Kinshasa bevolken, die mensen die dagelijks op weg gaan op zoek naar overleven, ons meneertje van Fatima, allen hebben ze recht op deelname aan een vastenbeleving, die hen aanspreekt omdat het voor hen mogelijk is die te beleven. Voorstellen van beleving, gegroeid uit het beluisteren en beleven van hun dagelijks bestaan.

Ik wens jullie allemaal, waar ook, een vruchtbare vastentijd vanuit de hoop dat het elke dag weer een "zon" dag kan worden. Ook wens ik nog een mooie lente- en Paasviering.

Toon Tanghe CICM

WhatsApp : 00243827854422

Mail : toon.tanghe@yahoo.com